

איזה שאלות אפשר לשאול את טוביה צפיר ומהן הגלויות שצריך מאמן נבחרת לשלוח מחוץ לארץ

■ אחת הקרבנות לגזירות שהטיל שר-האוצר **יצחק מודעי** היתה **מיכל מודעי**, הנשואה לבנו של השר. מיכל (ששמה כשם אשתו של השר) פוטרה לאחרונה ממישרתה

כפקידת-מכירות במלון קרלטון בתל-אביב. ■ מיפעל אתא אומנם נסגר, אולם **ציפורה מזלר**, אלמנתו של **הנם מזלר**, מייסד המיפעל, סיפרה השבוע כי עד

עצם היום הזה תופסים העובדים חלק ניכר מזמנה. מדי פעם הם מצלצים לביתה ומבקשים ממנה להצטרף לאסיפות שהם מקיימים, כדי לטכס עצה.

■ מרוע נכשל חזונו של שר-האוצר לשעבר, **שימחה ארליך**, בדבר הנהגתה של כלכלה ליברלית? לסגור לשעבר **יחזקאל פלומין**, יש תשובה חד-משמעית לכך: "התוכנית היתה טובה, אלא שאנחנו היינו תמימים".

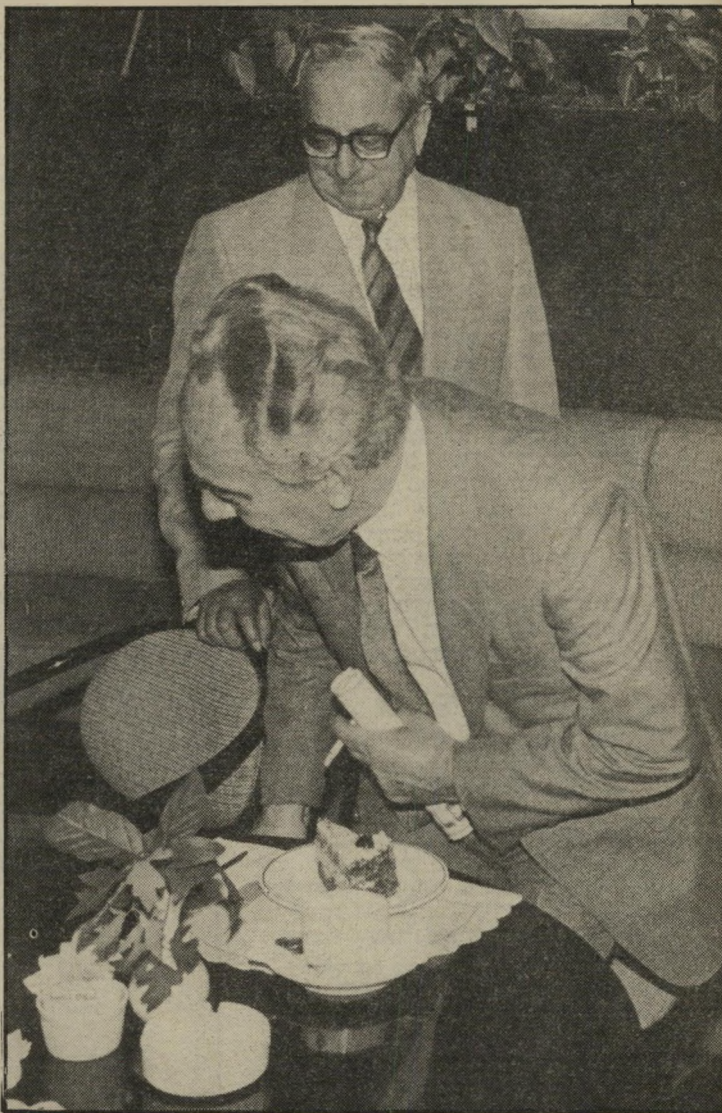
■ לרב הח"כ **אברהם שפירא** היתה בשבוע שעבר

בעיה. כמעט בעת ובעונה אחת נולדו לו שני נכרים — אחד בארץ והשני בארצות-הברית. העובדה המשמחת אילצה את שפירא לדלג טרנס-אטלנטית בין שתי הארצות.

■ ומי עוד בניירורק? אנשי הטלוויזיה: המועמד לתפקיד מנהל-הטלוויזיה **חיים יבין** ועורך מבט **מיכאל קרפין**, יחד עם המנכ"ל **אורי פורת** ויושב-ראש ועד-העובדים **רפיק חלבי**.

■ לאנצ'לס **יוסף בראל**, מי שהיה המנהל בפועל של

הטלוויזיה הכללית עד לפני זמן לא-רבה? הוא ירד מהכותרות מאז עזב את הקומה השלישית בבניין הטלוויזיה — מקום מושבו של מנהל הטלוויזיה העברית, ונסע לטייל בפאריס. וראה הצגות, רק אחרי מנוחה בעיר-האורות שב לקומה החמישית בבניין הטלוויזיה, מקום מושבו של מנהל הטלוויזיה בערבית. ■ בעוד המירוץ על משרת מנהל-הטלוויזיה נמשך בעוז והסוף אינו נראה לעין, קיבל אחד המועמדים, **יוסי צמח**, הצעה מתניפה ביותר. הוא המועמד המועדף לבימוי הכינוס

שיאנון פרס נכח בהצגת-הבכורה של יוסי בנאי, נמר החברבורות. בהפסקה הוצע לראש-הממשלה כיבוד עשיר, שהורכב ברובו מעוגות-קצפת. פרס סירב לנגוע בהן, מכיוון שהוא מקפיד לשמור על גזירתו הדקה. המודגשת בחליפות אלגנטיות. יצחק נבון, שר-החינוך, שניצב לצידו, לטש עיניים רעבות לעבר הכיבוד המפתה. ועט עליו בתיאבון רב. מכאן, אולי מוסבר, ההבדל בין חטובי הגיזרה של השניים.

הבא של הפועל. ונציגי הפועל מנהלים עימו מגעים רציניים ביותר.

■ הכתב הפרלמנטרי של הטלוויזיה, **יעקב אחימאיר**, המתין בשלווה למעלית בבניין הכנסת. משנפתחה הדלת של המעלית, הגיחו ממנה הח"כים **רפאל איתן**, מטעית התחיה, **רן כהן מר"ץ** ו**צירלי ביטון** מחד"ש. "ראה, יעקב", פנה רפול לכתב, "איזו נבחרת סדרנו כמיוחד עבורך!"

■ מוזכל ההסתדרות **ישר אל קיסר** ניגש לאחד השולי-חנות במיונון-הח"כים בכנסת, ופנה אל צעירה שישה שם, להפתעת שאר הנוכחים: "אני רואה אותך כל הזמן, נכנסת באירועים, התלונן, וכמו שניא מר בספר-הספרים, זה רק להת-קרב: לא לגעת!"

■ חבר-הכנסת **בני שלר** ז"ל, ראש מועצת מנחמיה, קיבל פניה מגלי-צה"ל להופיע בפניה שבה מתבקש אישי-ציבור לראיין את מי שחפצה נפשו. בתחילה חשב שליטא לנצל בימה זו לצורך שטיחת תלונותיו לפני אנשי האגף המוניציפלי שבמישרד-הפנים, אולם נאמר לו שלא זה הרעיון של הפניה. היריה שליטא בחופזה ופלט את שמו של הברון **טוביה צפיר**, אחרי שהסתיימה השיחה, נלחץ:

אשר וינר - בנינו... השקענו...

ככה ייעשה לאיש שלי חפץ ביקרו!

עוד הרבה היבטים. השר **יוסקה שפירא**, כנראה למוד-ניסיון משיבות-הממשלה השבועיות, קם, ניגש אל הבימה. לחץ ידיים, הצביע על שעונו ונמלט על נפשו. לוי לא אהב את ההספדים הנרגשים: "אפשר לחשוב שהעולם יעמוד מחר מלכת!". מחה, פחות מכל הוא אהב את הדגש על חתרן השמחה. בכל-אופן הוא השר. הרי העיקר הוא הגיבוי! "הרעים קולו והמשיך למנות את השיגוי: "בנינו... השקענו..." לחש אחד העסקנים: "מי זה - אנחנו! זה כמו שאומר תשדיר-השרות לטוטו!"

לפני חודשים יצאה חוברת מהודרת מטעם מישרד-השיכון והבינוי. את הפתיחה כתב דויד לוי. על רקע תצלומו, בפוזה של לוי-חזוה-המדניה, מירט לוי את כל השיגוי בתחום מישרדו. לכל מי שלא היתה ההזדמנות לעיין במיסמך זה, היתה כאן הזדמנות-פז' לשמוע זאת יד-ראשונה.

"יגאל הורביץ עוד כאן? התעניין לוי, במהלך נאומו, אך הוא נשבר מזמן. הרי לכן התיישב בסוף האולם. בהתנגבות-יחידים נמלטו גם שר-האוצר **יצחק מודעי**, ואחריו השרים **חיים קורפו** ו**גידעון פת**.

לפתע יזממה האיתורית של אחד מראשי-המועצות. "מודעים לך שעליך להפסיק לנאום?" התעניין לוי. "אני לא מתרגש מזה! אפסיק כשאחליט!" בסוף הוא החליט להפסיק. הקהל נראה שחוט. אשר וינר קם מכיסאו, ובידיו חבילת-דפים עבה. קמה בהלה בקהל, אולם וינר הרגיע: "אקצר בדבריי". אנתר-רווחה בקהל, והוא פתח בבדיחה. משתם הטקס הבהיר: "הבנתי שעליי לפתוח בבדיחה אחרי נאומו של לוי, לעורר את האנשים".

● ביום השני, סמוך לשעה 7 בערב, החלה רחבת-הכנסת מתרוקנת ממכוניות. "הולכים למסיבת-שיחורו של אשר וינר", בישר חבר-הכנסת **עובדיה עלי** מחרות. כמו באירועים אחרים של חרות המולגת, ההתייצבות היתה מרשימה - יש המלעיקים שאפילו מלאה. "חייבים להיראות! לא נעים" הסביר אחד מראשי-המועצות. כלומר: חייבים להיראות על-ידי הבוס, **דויד לוי**, אחרת לא יהיה נעים. וינר, מנכ"ל מישרד השיכון-הבינוי, סיים זה עתה כהונה של שבע שנים. אף לא אחד מהדוברים טרח לציין אם היו אלה שבע השנים הטובות או הרעות. על כל פנים, המנכ"ל-היוצא יוצא בשליחות האומה ללונדון, שם כבר ממתינה לו מישפחתו.

הטקס לזיכרו של המנכ"ל היוצא, טקס אשכבה משעשע למדי, נערך בבית-אלישבע. הקהל הרב היה מורכב ברובו משרים, חברי כנסת, עסקני חרות, מנכ"לים וראשי-מועצות. תופעה מוזרה, שפירשה הוברר מאוחר יותר, היתה ריבוי ראשי-המועצות והעסקנים דווקא בשורות הקידמיות, למען ייראו על-ידי היושבים הכבודים על הבימה, ובריחתם של השרים לשורות האחוריות - למקומות מיסתור בטוחים. בזה אחר זה עלו מיספר אינסופי של נואמים, שמנו בכביר תמרוקים את מעלותיו הרבות של "המנוח". הגדילה לעשות בתיה **אוולין**, מי שעשתה היסטוריה בכך שהיא האשה הראשונה שמונתה כממלאת-מקום של מנכ"ל מישרד ממשלתי, מישרד הבינוי-השיכון. אוולין, היועצת המישפטית של המישרד, עלתה לבימה בחצאית-עור שחורה וחולצת משי אדומה, ופרצה ביבבות: "הו אשר... איך עבדנו בימים כלילות יחדיו... איך אני הקטנה חמתי בספרים... באותיות הקטנות... איך..."